

tagender, og derfor ville flige Reiser over Grønlands Indlands-Is, hvor man altid skal tilbage igjen, forholdsvis være langt vanskelige og fordre langt mere personligt Mod og Udholdenhed hos Folkene end f. Ex. paa Island, hvor man i det Mindste kan haabe at kunne redde sig ligesaa godt fremad som tilbage.

Saaledes som Forholdene stille sig for mig i Diebliffet, kan jeg ikke negte, at jeg ikke deler Ninks Ansuelse, at en saa lille Expedition som den af ham i „Fra Videnskabens Verden“ foreslaaede vil være tilstrækkelig til at løse den Opgave: paa en lavere Breddegrad i Grønland at gaa fra Bestyften til Østkyften og tilbage igjen; thi det staar klart for mig, at paa hvor lange Strækninger det end kan gøres at trække en Slæde med, saa vil der dog komme Steder, hvor Slæden maa opgives. Tiltraadtes Reisen saa tidlig paa Aaret, at Isen var bedækket med Sne, saaledes som Nordenskiöld's Reise paa Spitsbergen, da vilde Vanskelighederne ved Ujærnhederne vistnok være overkommelige; men saa kunde Udbyttet ogsaa kun blive ringe; thi naar Alt er dækket med Sne, kan jeg ikke se, hvilket Udbytte der skal kunne naaes, hverken med Hensyn til Isens eller til de mulige paa en anden Tid af Aaret snefri Strækninger; thi det, at naae til Østkyften, kan jeg ikke se er et til Omkostningerne og Anstrengelserne svarende Udbytte; thi gaalet det selve dennes Undersøgelse, da kan en saadan langt lettere ske ad den Wei, Graah gik, og forøvrigt er det ogsaa et Spørgsmaal, om Expeditionen paa Tilbageveien kunde have godt af Sne-dækket, thi den skal, som bemærket, tilbage igjen, hvad Nink synes at have overset, naar han mener, at de til Begyndelsen af Vandringen medbragte Skier senere kunde finde en anden Anvendelse, som til Brændsel.

Jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om, at Grønlands Indlandsis kan passeres; men dette Maal naaes ligesaa lidt ved de hidtil anvendte og foreslaaede smaa og usuldfomne Midler, som Nordpolen er bleven naaet ved de hidtil udsendte Expeditioner. Skal denne kunne naaes, maa det ske paa den nu i Amerika foreslaaede Maade ved en Række fra et fast Punkt fremstøbte Poster, og skal Grønlands Indlandsis kunne passeres, maa der træffes ganske andre omfattende og alvorlige Forberedelser end dem, der hidtil ere gjorte, og Expeditionen bør bestaa af saa mange Medlemmer, at de kunne danne en Række Poster tværs over, hvorimellem Forbindelsen da, maaske tildels ved Slæder, kan vebligeholdes og Provianten staffles frem; men om det videnskabelige Udbytte vil ækvivalere de betydelige dermed forbundne Omkostninger, er meget tvivlsomt; thi jeg formaar ikke at se, hvilket andet Udbytte der ved en saadan Isvandring kan opnaas, end det Nordenskiöld allerede har faaet. Opdagelsen af flere eller færre, mere og mindre med Sne bedækkede og af Isen fremragende Fjælde, hvortil Watts Opdagelser paa Vatnajökull væsentlig indskrænte sig, kan jeg ikke se har nogen synderlig Værdi i videnskabelig Henseende. Det rent geologiske Udbytte, der ved en saadan Reise over Indlandsisen kan naaes, vil være høist ubetydeligt; thi ligesaa lidt, som man kan studere Havets i geologisk Henseende betydningsfulde Virkning midt ude paa Oceanet, ligesaa lidt kan man studere Isens Virkninger midt oppe paa Indlandsisen; Studierne af Isen her kunne kun have fysisk Betydning. Ligesom Havets geologiske Virkninger maa studeres langs Kysterne og paa Bunden, saaledes maa Isens geologiske Virkninger studeres langs dens Grændser og der, hvor den har trukket sig tilbage fra, og i den Retning findes der i Grønland en vid Mark, hvor Undersøgelser med smaa Midler maa kunne give et forholdsvis betydeligt videnskabeligt Resultat, der for Danmarks Vedkommende har saa megen større Betydning, som jo alle Geologer nu ere enige om, at Scandinavien i sin Tid har været under de samme Forhold som nu Grønland, og at Studiet af Isens Virkninger der vil være af stor Betydning for Studiet af Danmarks Jordbundsforhold. Det er ogsaa disse Undersøgelser, jeg særlig agter at beskæftige mig med i Mar, hvis det bliver mig overdraget at fortsætte de grønlandske geologiske Arbejder; idet jeg vil søge at trænge frem langs Indlandsisen fra Frederikshaab og Nord paa, og hvorved jeg, foruden det rent geologiske Udbytte, venter et ikke ringe geografisk Udbytte, idet disse Strækninger jo som bekendt kun befæres af de Indfødte paa deres Hensjagter. Jeg vil da tillige, ved at følge med paa disse Jagter, paa hvilke Grønlanderne efter Sigende ofte med Lethed gaa indtil en Mil over Isen til de saakaldte Nunataker, o: af Isen omringede Fjælde, faae Leilighed til at danne mig en bestemt Mening om Isens Farbarhed over længere Strækninger. Den ofte gaadefulde Kommen og Forsvinden af Hensdyrene i visse Egne kan maaske ogsaa ved næriere Undersøgelse give ikke uvæsentlige Bidrag til Kjendskabet til Grønlands Indre.

Hvad endelig det geologiske Udbytte angaar, da skal jeg angaaende de forskellige Bjergarteres Udbredelse tillade mig at henvise til Kortet og, hvad Udseendet og Leiringsforholdene angaar, til Tegningerne og Fotografierne. Det er en Selvfølge, at Grændserne for de enkelte Bjergarters Udbredelse kun kan være omtrent, og at en enkelt maaske kan have faaet en for stor Udbredelse; saaledes er det muligt, at Sandstenen paa Halvøen mellem Sermilik og Lunugdliarfik har faaet en for stor Udbredelse, da jeg ikke har undersøgt det Indre af Landet mellem